

[*Grethe Philip.*]

ster; jeg henviser til tillægsbetænkningen s. 73 og bemærkningerne s. 196 ad § 15 A. socialministeriet, konto 3.32, invalidepension, ændringsforslag nr. 544. Det drejer sig om, at de invalide ifølge fremskridtsfolkene skal sluses ud i erhvervslivet. Man må nok spørge, hvordan det skal gå til midt i en arbejdsløshedsperiode. Jeg finder, at det er en hån imod de invaliderede og en mistænkeliggørelse af deres ønske om at påtage sig erhvervsarbejde, hvis de er i stand til det. Det er også en mistænkeliggørelse og en hån imod alle de mennesker, der sidder og arbejder for at støtte en af de svageste grupper i samfundet.

Men højdepunktet af kynisme nås dog med forslaget om, at de indsatte i fængslerne skal fratages maden, hvis de ikke makker ret og opfylder en arbejdspligt på 48 timers lønarbejde uden løn. Jeg vil også gerne her henviser til tillægsbetænkningen, så alle kan se, hvordan man har formulert både sit forslag og bemærkningerne dertil. Jeg henviser til tillægsbetænkningen s. 105 og bemærkningerne s. 206 ad § 18 justitsministeriet, konto 3.03, kriminalforsorgen, ændringsforslag nr. 797. Provokationen kan gå for vidt.

Det radikale venstre ønsker ikke at slå ud til højre og venstre og dermed lemlæste store dele af det danske samfund. Ved til slutningen til en række ændringsforslag og ved afvisningen af andre sigter vi på en rolig videreførelse af det nuværende samfund under en stadig løbende tilpasning både til behovene og til de økonomiske muligheder.

Hagen Hagensen (KF):

Alle tal er for store i det finanslovsforslag, vi behandler. Det gælder først og fremmest udgifterne og som følge af det også de indtægter, der påregnes. Det er efterhånden blevet således, at finansloven med alle dens paragraffer og underkonti er blevet ganske uoverskuelig desværre også for dem, der skal beskæftige sig med den i det daglige. Der er simpelt hen kommet alt for mange ordninger af den ene eller den anden art. Deraf følger også, at der kommer et utal af ændringsforslag, ofte blot for at søge markeret en ufejlbarlig opfattelse af forholdene, som de burde være efter forslagsstillernes mening.

Jeg skal ikke gå ind på en omtale heraf i enkeltheder. Men jeg kan ikke komme væk fra, at forholdene efterhånden minder mig noget om troldmandens lærling, der kunne få så meget sat i gang, men som ikke evnede at få det til at stilne af igen. Det er, som om troldmanden har fået flere lærlinge; jeg tænker på septemberforligets folk og vel også på det, der nu kaldes for aftalepartnerne.

Finanslovens gennemførelse bliver nemt en bedømmelse af septemberforliget, og hvad der følger deraf. Der blev ydet tilskud, der blev givet midlertidig momslettelse, men som jeg tidligere har sagt: efter den søde kløe kommer den sure svie, og det er nu det, man ikke har evnet at føre igennem, det, som er nødvendigt, om forholdene skal klareres. Vi får et kæmpeunderskud på finansloven, vi skal optage kæmpemæssige indenlandske statslån ved siden af de udenlandske, som er nødvendige, og hvad hjælper så det hele? Beskæftigelsen er ikke steget som lovet, renten er ikke faldet, som det blev lovet, tværtimod oplever vi i den seneste tid en betydelig stigning i renten. Vor valutabalace er blevet forværret. Vi har forbrugt og importeret mere, end vi havde råd til. Ingen ville høre på os, da vi sagde, at det gjaldt om at sætte hjulene i gang i erhvervslivet på ny gennem langsigtede planer, hvorefter der blev givet erhvervene mulighed for virkelig at planlægge, således at beskæftigelsen kunne komme i gang igen og blive holdt, og det gjaldt ikke mindst for eksporterhvervene og de importhæmmende erhverv. Der blev givet tilskud i stedet for at skabe tryghed i tilrettelæggelsen af kommende opgaver. Der er ikke gennemført besparelser, som er nødvendige, for at den skattelettelse, der er lovet, kan blive til noget. Det er virkelig store besparelser, der skal til, og ikke de pebernødder, som forligspartierne kalder for besparelser, og som for øvrigt for en dels vedkommende ikke er reelle besparelser, men derimod pålæg af nye gebyrer og afgifter, der rammer borgerne og ikke mindst rammer erhvervslivet.

Jeg siger dette, selv om vi er tilhængere af, at gratisprincippet bringes til ophør, men det hjælper nu engang ikke på besparelser at komme med nye udgifter og dermed forhøje omkostningerne. Det er en af grundene til — og det vil jeg nævne særligt — at vi